

RECENSIE



WAT ER GEBEURDE TERWIJL DE MUSSEN DE POLKA DANSTEN

(8+)

SCHIPPERS&VAN GUCHT

★★★★☆ JEUGDTHEATER

16 SEPTEMBER 2017 - CHASSÉ, BREDA - SPEELLIJST

ALLEEN MET JE FANTASIE OP HET SCHOOLPLEIN

Door **Dick van Teylingen**

gepubliceerd 17 september 2017

Ze staat op het pleintje voor de school, iedereen is al naar huis en haar moeder komt maar niet. En ze moet nog plassen ook. En ze is haar jas vergeten. Wat doe je dan? Als je moet wachten, zei moeder, doe dan gewoon je huiswerk. Hm. Daar heeft ze net iets te veel fantasie voor.

De boom is een beetje raar, maar verder is het een levensecht schoolpleintje, met rubberen tegels en een schutting van beton. Je kunt er lekker op krijten, en dat doet het meisje. Ze wacht op haar moeder. Niet voor het eerst. Haar moeder is echt wel lief hoor, alleen dat te laat komen is een beetje vervelend. Ja, wat doe je dan? Ze heeft nog een 'wachtsnack': een gezonde banaan. Maar ook een zakje chips. Met de hulp van het publiek kiest ze de chips, zodat ze kan zeggen dat ze er niks aan kan doen. Dat zegt ze wel vaker als er iets misgaat. Want er gaat nogal eens wat mis. *Wat er gebeurde terwijl de mussen de polka dansten* is de nieuwe voorstelling van Schippers&VanGucht, voor kinderen vanaf acht jaar. Waar de titel vandaan komt is me niet duidelijk, maar hij past wel bij de levendige fantasie van het meisje.

Het verhaal is gebaseerd op het boek *The Spit Children* van de Nieuw-Zeelandse schrijfster, actrice en stand-up comedian Jo Randerson. Haar verhalen vol verbeelding zijn in goede handen bij Janne Desmet, die zo levendig speelt dat je bijna vergeet dat zij alleen op het toneel staat. Dat komt ook door haar contact met de zaal. Haar Vlaamse accent zet je even op het spoor van de braafheid van Samson en kabouter Plop, maar daar maken Desmet en regisseuse Jellie Schippers korte metten mee. Ze bijt stukjes banaan af en serveert die met chips aan de beleefd weigerende en stiekem gruwende kinderen in het publiek. Schippers&VanGucht hebben niet voor niks de I.V.B.O.J. opgericht, de Internationale Vereniging ter Bevordering van de Ongehoorzaamheid der Jeugd (en iedereen die zich daarin herkent). Het meisje heeft nog een goeie tip: als mensen niet naar je luisteren, eet dan een blauw krijtje op. Meestal helpt dat.

Als mensen niet naar je luisteren voelt dat als verdrinken, zegt het meisje. In haar verhalen speelt water vaak een rol. Er was een man die een vis wilde zijn, misschien zijn mensen geboren als palingen (of komen ze uit spuug?), kunnen mieren zwemmen, zou het kunnen dat we onder water leven en is er nog een wereld boven ons is? En wat gebeurt er als garnalen kano's krijgen? Het mooie decor van Myriam Van Gucht zet het ver doorgevoerde realisme van het plein naast een achterdoek waar bijzondere dingen op gebeuren en een boom die huilt in plaats van het meisje. Zo lang dat het plein volloopt.

Is mama te laat omdat ze altijd te laat is of is mama te laat omdat ze mij is vergeten? Dat is de grote vraag van het meisje. Ze is grappig, ze neemt je makkelijk mee in haar rijke verbeelding, maar zonder dat ze er veel over zegt voel je ook haar pijn. Met haar vergaande fantasie en haar geëxalteerde speeldrift kun je je goed voorstellen dat ze regelmatig in de moeilijkheden komt door haar rijke innerlijke wereld en de manier waarop ze die naar buiten brengt. Misschien is haar Vlaams soms lastig te verstaan voor Nederlandse kinderen, maar dat leek in Breda geen bezwaar. En verder brengt de energie van Desmet wel over waar het om gaat.

Foto: Kurt van der Elst